

ID: 115174

Směnka

Nemá-li dlužník podle ustanovení čl. I. § 17 směnečného zákona vůči nabyvateli směnky k dispozici kauzální námitky, nemůže s takovou obranou ve sporu o pravost pohledávky ze směnky uspět ani popírající insolvenční správce dlužníka.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 ICdo 113/2020-147 ze dne 28.4.2022)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Wirestone Invest Limited, se sídlem M., Seychely, zastoupeného Mgr. M.V., advokátem, se sídlem v P., proti žalované JUDr. Š.L., se sídlem v P., jako insolvenční správkyni dlužníka HEEL a. s., o určení pravosti a pořadí pohledávek, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 72 ICm 1011/2016, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka HEEL a. s., se sídlem v B., vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. KSPH 42 INS 14996/2013, o dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 2. května 2019, č. j. 72 ICm 1011/2016, 101 VSPH 857/2018-80 (KSPH 42 INS 14996/2013), tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 2. května 2019, č. j. 72 ICm 1011/2016, 101 VSPH 857/2018-80 (KSPH 42 INS 14996/2013), se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. srpna 2018, č. j. 72 ICm 1011/2016-50, určil, že dílčí pohledávky přihlášené žalobcem (Wirestone Invest Limited) do insolvenčního řízení dlužníka (HEEL a. s.) v částkách 1.816.597,55 Kč, 11.426.849,32 Kč, 11.403.835,62 Kč, 11.357.890,41 Kč, 11.349.589,04 Kč, 12.866,66 Kč a 4x 33.333,33 Kč (dále jen „sporné pohledávky“) jsou „po právu a zajištěné“ (výrok I.) a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.)

Soud prvního stupně vyšel z toho, že:

- 1) Žalobce do insolvenčního řízení dlužníka přihlásil (mimo jiné) pohledávky z titulu pěti směnek vystavených dlužníkem dne 15. května 2013 na řad společnosti Pembroke Trading Limited (dále jen „remitent“), které byly splatné v období od 31. května 2013 do 31. července 2013, na směnečný peníz 4x 10.000.000,- Kč a 3.860.000,- Kč (na směnce je vyznačena částečná úhrada ve výši 2.280.307,94 Kč), které dlužník ve lhůtě splatnosti (ani následně) neuhradil. Směnky remitent převedl blankoindosamentem na žalobce.
- 2) Žalobce pohledávky z titulu označených směnek (včetně postižních práv představovaných 6% úrokem ode dne splatnosti a odměnou ve výši 1/3 % směnečného peníze) přihlásil do insolvenčního řízení dlužníka a žalovaná je u přezkumného jednání dne 19. února 2016 popřela co do pravosti a pořadí.
- 3) Dne 29. března 2016 podal žalobce u insolvenčního soudu žalobu na určení pravosti a pořadí popřených pohledávek.

Na tomto základě insolvenční soud – cituje ustanovení čl. I. § 75 zákona č. [191/1950](#) Sb., zákona směnečného a šekového (dále jen „směnečný zákon“), a vycházej z obsahu směnek – v první řadě

zdůraznil, že směnky obsahují veškeré zákonem určené náležitosti.

Dále insolvenční soud, vycházející z ustanovení § 495 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), připomenul, že žalobce nebyl povinen sdělovat a prokazovat „právní důvod“ vystavení směnek, když „směnky jsou samy o sobě důvodem vzniku pohledávky“. Důkazní břemeno ohledně důvodů vystavení směnek (obsahu směnečné dohody) tak tížilo směnečného dlužníka; skutečnost, že žalovaná neměla k dispozici informace ohledně důvodu vystavení směnek, je v tomto směru právně nevýznamná.

Jde-li o pořadí uplatněných pohledávek, insolvenční soud – odkazuje na ustanovení § 158 obč. zák. – uzavřel, že sporné pohledávky jsou zajištěny zástavním právem k podniku dlužníka (jako věci hromadné), přičemž důsledkem zápisu zástavního práva k podniku do rejstříku zástav vedeného Notářskou komorou České republiky je vznik zástavního práva ke všem dílčím součástem podniku, jež jsou způsobilé být předmětem zástavního práva a jež jsou jeho součástí v okamžiku zápisu. Za stavu, kdy došlo k platnému zajištění podniku dlužníka ve formě notářského zápisu, zástavní právo vzniklo i na „nemovité věci, která je součástí podniku, i když zástavní právo nebylo zapsáno do veřejného rejstříku“ (rozuměj do katastru nemovitostí).

Vrchní soud v Praze k odvolání žalované rozsudkem ze dne 2. května 2019, č. j. 72 ICM 1011/2016, 101 VSPH 857/2018-80 (KSPH 42 INS 14996/2013), změnil rozsudek insolvenčního soudu tak, že žalobu zamítl (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (druhý výrok).

Odvolací soud především vyslovil názor, podle něhož skutečnost, že žalobce v přihlášce pohledávky neuvedl kauzu směnek, není vadou přihlášky, pro kterou by byl na místě postup podle ustanovení § 188 odst. 2 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona); žalovaná tak pohledávku žalobce správně přezkoumala a zařadila do seznamu přihlášených pohledávek.

Dále odvolací soud konstatoval, že „směnka je vystavována jako nadstavbový prvek příčinného (kauzálního) závazkového vztahu, proto vždy existuje vztah mezi kauzálním závazkovým a směnečným závazkovým vztahem, a směnečný dlužník může v takovém případě uplatnit vůči směnečnému věřiteli jak námitku neplatnosti směnky, tak i relativní námitku spočívající v tom, že závazkový vztah vůbec nevznikl či nevznikl platně“. Takové námitky mohou v incidenčním sporu o určení pravosti popřených směnečných pohledávek uplatňovat popírající věřitelé i insolvenční správce.

Spočívají-li důvody popření pohledávky insolvenčním správcem v „tvrzené neexistenci kauzy směnek“ – pokračoval odvolací soud – zůstává zásadně důkazní břemeno na insolvenčním správcí, jenž kauzální námitky prokazuje. Nelze však přehlédnout, že „v incidenčním sporu, jehož předmětem je spor ze směnečných pohledávek, má insolvenční správce oproti samotnému dlužníkovi významně ztíženou procesní pozici, zvláště za situace, pokud s ním dlužník nespolupracuje“.

Proto je nutné, aby za stavu, kdy insolvenční správce takové pohledávky popřel, ale nemá o kauzách směnek dostatečné informace, věřitel, který své pohledávky ze směnek v insolvenčním řízení přihlásil, tvrdil a doložil existenci kauzálních závazkových vztahů, jež byly podkladem pro vystavení směnek, a to přinejmenším v rámci své vysvětlovací povinnosti. V opačném případě by totiž byl insolvenční správce v postavení, které by mu objektivně znemožňovalo řádně přezkoumat přihlášené pohledávky ze směnek; naopak směnečnému věřiteli by takový stav umožňoval zcela zastržit pravý důvod vzniku pohledávek, jenž by mohl případně spočívat i v krácení uspokojení pohledávek ostatních věřitelů. Takový postup by se zjevně přičil zásadám, na nichž spočívá insolvenční řízení. S ohledem na specifický charakter insolvenčního řízení a jeho zákonný účel [§ 1 písm. a) a § 5

insolvenčního zákona] a na postavení insolvenčního správce v insolvenčním řízení (a v incidenčních sporech) „je na místě“ požadovat, aby věřitel řádně tvrdil existenci kauzálních závazkových vztahů, na nichž vystavení směnek spočívalo; teprve na podkladě těchto tvrzení přichází v úvahu nástup povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní u insolvenčního správce.

Potud nelze v insolvenčním řízení „striktně vycházet“ ani z ustanovení čl. I. § 17 směnečného zákona, když mohou existovat skutečnosti, na jejichž základě jsou dány důvodné pochybnosti o pravém účelu indosace směnek, při nichž je výkonem práva fakticky zastíráno jeho zneužití; takovému postupu nelze poskytnout právní ochranu (§ 6 odst. 2 a § 8 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku – dále jen „o. z.“).

Za stavu, kdy žalovaná směnečné pohledávky žalobce popřela proto, že dle jejího mínění neexistuje kauzální vztah, z něhož by žalobcem uplatněné směnky vzešly, a kdy je dlužník zcela pasivní a s žalovanou jako s insolvenční správkyní nespolupracuje, odvolací soud uzavřel, že bylo povinností žalobce, aby v řízení „poskytl potřebnou součinnost“. Nesplnil-li svou vysvětlovací povinnost ohledně kauzy směnek, nelze dospět k závěru, že „byly sporné směnečné pohledávky žalobce do insolvenčního řízení dlužníka přihlášeny důvodně“.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, které má za přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), a to k řešení právních otázek, které odvolací soud (podle jeho názoru) zodpověděl v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, týkající se břemene tvrzení a důkazního břemene ohledně kauzy směnečných pohledávek přihlášených věřitelem do insolvenčního řízení a vysvětlovací povinnosti věřitele ve vztahu ke kauzám směnečných pohledávek v průběhu insolvenčního řízení.

Dovolatel s poukazem na (v dovolání označenou) judikaturu Nejvyššího soudu obsáhle argumentuje ve prospěch závěru, podle něhož věřitel přihlašující do insolvenčního řízení pohledávky ze směnek není povinen (stejně jako v běžném sporu o zaplacení směnky) tvrdit, případně prokazovat důvod vzniku směnečných závazků (kauzu směnek); existenci přihlášených pohledávek prokáže již tím, že předloží originály směnek, z nichž uplatněné pohledávky vyvozuje.

Přitom vysvětlovací povinnost – pokračuje dovolatel – nelze ztotožňovat s povinností strany nezatížené důkazním břemenem k iniciativě působící proti ní samotné; taková povinnost nastupuje jen za situace, kdy strana zatížená důkazním břemenem přednese opěrné body skutkového stavu a zvýší tak pravděpodobnost svých skutkových tvrzení. Potud upozorňuje i na skutečnost, že stejně jako žalovaná nebyl účastníkem smluvních vztahů, které předcházely vystavení směnek, a nemůže tak mít více informací o jejich kauze než žalovaná; zároveň připomíná, že směnky byly vystaveny jako směnky platební (a nikoli zajišťovací).

Konečně dovolatel odvolacímu soudu vytýká, že rozhodl ve věci v rozporu s principem předvídatelnosti soudních rozhodnutí, nedostál poučovací povinnosti podle ustanovení § 118a o. s. ř. a porušil zásadu dvouinstančnosti řízení, čímž ve svých důsledcích zasáhl do jeho práva na spravedlivý proces.

Proto požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu změnil a žalobě zcela vyhověl, popřípadě aby rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. k řešení právní otázky dovoláním otevřené, týkající se břemene tvrzení a důkazního břemene, jakož i povinnosti vysvětlovací ve sporu o určení pravosti pohledávek ze směnek, kterou odvolací soud zodpověděl v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu.

Nejvyšší soud v první řadě předesílá, že jeho judikatura je ustálena v závěrech, podle nichž:

1) Směnka je v právní teorii obvykle definována jako dlužnický dokonalý cenný papír, jímž za předpokladu splnění přísných formálních náležitostí vzniká přímý, bezpodmínečný, nesporný a abstraktní závazek určité osoby zaplatit majiteli směnky v určitém místě a čase stanovenou peněžitou částku. I když se vystavení směnky zpravidla opírá o určitý důvod (kauzu), vzniká ze směnky specifický (směnečný) právní vztah, jehož abstraktní charakter tkví v tom, že právní důvod (kauza) není pro jeho existenci významný a ze směnky nevyplývá. Směnečný závazek je přitom zcela samostatný a oddělený od případného závazku, který byl původem jeho vzniku. Okolnost, že podle dohody účastníků je účelem směnky zajistit splnění určitého závazku, se pak projeví v okruhu tzv. kauzálních námitek, jimiž se dlužník ze zajišťovací směnky může bránit povinnosti ze směnky plnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 22. srpna 2002, sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, a ze dne 28. srpna 2008, sp. zn. 29 Odo 1141/2006, uveřejněné pod čísly 59/2004 a 77/2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

2) Majitel směnky nemusí při jejím předložení k placení ani při případném vymáhání plnění z ní dokazovat nic jiného, než že je majitelem platné směnky. Platná směnka je sama o sobě dostatečným důvodem pro vznik nároku na částku v ní uvedenou. Jestliže dlužník ze směnky popírá existenci závazku ze směnky plynoucího, nese v tom směru důkazní břemeno. K tomu srov. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. března 2001, sp. zn. 32 Cdo 1338/2000, uveřejněného v časopise Soudní judikatura číslo 7, ročník 2001, pod číslem 97, k jehož závěrům se Nejvyšší soud posléze přihlásil např. v rozsudku ze dne 30. července 2019, sp. zn. 29 Cdo 415/2018.

3) Ani v situaci, kdy žalobce uplatňuje práva z listiny (zajišťovací směnky), která byla původně vystavena jako blankosměnka, nemusí v žalobě (návrhu na vydání směnečného platebního rozkazu) tvrdit údaje o směnkou zajištěné pohledávce, případně o dalších okolnostech, jež vznik směnečné pohledávky doprovázely (např. zda předmětná směnka byla původně vystavena jako blankosměnka, jaký byl podle ujednání účastníků obsah uděleného vyplňovacího práva apod.). Ohledně těchto skutečností jej nezatěžuje ani břemeno tvrzení, ani břemeno důkazní. Jestliže žalovaný směnečný dlužník hodlá založit obranu proti směnečnému platebnímu rozkazu na námitkách nesprávného vyplnění blankosměnky, je pak na něm, aby ve včasných námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu uvedl, jaká směnečná suma (popř. jiný chybějící údaj) měla být správně do blankosměnky doplněna a opodstatněnost takových námitek i prokázal (srov. též důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. března 2018, sp. zn. 29 Cdo 5999/2017, jakož i důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. července 2017, sen. zn. 29 ICdo 51/2015, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2020, sp. zn. 29 Cdo 1090/2018).

4) Důkazní břemeno k prokázání kauzálních námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu, tj. námitek majících původ v mimosměnečných vztazích účastníků, tíží žalovaného směnečného dlužníka (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. března 1999, sp. zn. 32 Cdo 2383/98, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 8, ročník 1999, pod číslem 84, jakož i rozsudek ze dne 29. dubna 2008, sp. zn. 29 Cdo 1650/2007 a důvody usnesení ze dne 29. dubna 2010, sp. zn. 29 Cdo 4405/2008, uveřejněného pod číslem 30/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek); to platí i v případě tzv. negativních (kauzálních) tvrzení (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. července 2019, sp. zn. 29 Cdo 415/2018, jakož i rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2020, sp. zn. 29 Cdo 4022/2018, a ze dne 28. května 2020, sp. zn. 29 Cdo 1306/2019, včetně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. září 2020, sp. zn. 29 Cdo 2301/2020).

5) Uplatňuje-li věřitel v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka pouze pohledávku ze zajišťovací směnky (k možnosti případného souběžného uplatnění pohledávky zajištěné směnkou i pohledávky ze zajišťovací směnky srov. závěry formulované v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. května 2009, sp. zn. 29 Cdo 3716/2007), nemusí přihláška pohledávky (z hlediska vymezení právního

důvodu jejího vzniku) obsahovat také údaje o směnkou zajištěné pohledávce, případně o dalších okolnostech, jež vznik přihlašované směnečné pohledávky doprovázely (např. zda předmětná směnka byla původně vystavena jako blankosměnka, jaký byl podle ujednání účastníků obsah uděleného vyplňovacího práva apod.). Pro skutkové vymezení předmětu přihlášky (jsou-li uplatňována jen práva ze směny) není vyličení takových okolností potřebné (právně významné) a přihlašujícího věřitele ohledně těchto skutečností nezatěžuje ani břemeno tvrzení, ani břemeno důkazní (viz např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. července 2017, sen. zn. 29 ICdo 51/2015, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2020, sen. zn. 29 ICdo 14/2019, jakož i důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. ledna 2021, sen. zn. 29 ICdo 55/2019).

6) Při popření pravosti pohledávky jiného konkursního věřitele (přihlašovatele pohledávky) má popírající konkursní věřitel (stejně jako popírající správce konkursní podstaty) k dispozici všechny (ale též „jen“) hmotněprávní námitky, jež by ke zpochybnění existence popírané pohledávky mohl vůči svému věřiteli uplatnit dlužník (k tomu srov. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. listopadu 2007, sp. zn. 29 Odo 1366/2005, uveřejněného pod číslem 95/2008 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. prosince 2009, sp. zn. 29 Cdo 1277/2007, uveřejněného v časopise Soudní judikatura č. 6, ročník 2011, pod číslem 90, a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2012, sp. zn. 29 Cdo 3045/2010, uveřejněného v časopise Soudní judikatura č. 10, ročník 2013, pod číslem 140, které – ač byly formulovány při výkladu zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání – se plně uplatní i při posuzování pravosti a výše popřených pohledávek v režimu insolvenčního zákona).

7) Důkazní břemeno ohledně určitých skutečností leží (obecně) na tom účastníku řízení, který z existence těchto skutečností vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky; jde o toho účastníka, který existenci těchto skutečností také tvrdí. V některých případech strana zatížená důkazním břemenem však objektivně nemá a nemůže mít k dispozici informace o skutečnostech významných pro rozhodnutí ve sporu, avšak protistrana má tyto informace k dispozici. Jestliže pak strana zatížená důkazním břemenem přednese alespoň „opěrné body“ skutkového stavu a zvýší tak pravděpodobnost svých skutkových tvrzení, nastupuje vysvětlovací povinnost protistrany; nesplnění této povinnosti bude mít za následek hodnocení důkazu v neprospěch strany, která vysvětlovací povinnost nesplnila (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 16. prosince 2011, sp. zn. 22 Cdo 883/2010, a ze dne 16. prosince 2020, sp. zn. 27 Cdo 1238/2019, včetně dalších rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněných v jeho důvodech).

Shora citované závěry ustálené judikatury Nejvyššího soudu se v poměrech dané věci promítají následovně.

Soudy nižších stupňů neměly pochybnosti o platnosti směnek, ze kterých žalobce dovozoval vznik pohledávek přihlášených do insolvenčního řízení dlužníka; jinak řečeno, neměly pochybnosti o tom, že žalobce jako přihlášený věřitel v insolvenčním řízení dlužníka unesl břemeno tvrzení a důkazní břemeno ohledně platnosti směnek, ze kterých dovozoval existenci přihlášených (a žalovanou popřených) pohledávek za dlužníkem. Založila-li žalovaná popření směnečných pohledávek žalobce na kauzálních námitkách, podle nichž šlo o směnky zajišťovací, tížilo ji v tomto směru břemeno tvrzení a důkazní břemeno (rozuměj ohledně toho, jaké konkrétní pohledávky jednotlivé směnky zajišťovaly a proč dlužníku nevznikla povinnost k jejich úhradě).

Přitom argumentace odvolacího soudu ohledně nesplnění vysvětlovací povinnosti žalobcem, jde-li o kauzu směnek, nemůže obstát již proto, že popírá samotnou existenci pohledávek ze směnek jakožto nesporných a abstraktních závazků dlužníka zaplatit majiteli směnek (žalobci) v určitém místě a čase stanovenou peněžitou částku.

Ostatně, právní posouzení věci odvolacím soudem v tomto směru není správné ani v rovině jeho

vlastní argumentace, když pouhé konstatování žalované, že jí není nic známo ohledně důvodů, za kterých byly směnky vystaveny, ani ve spojení s charakterem insolvenčního řízení, jeho zásadami a postavením žalované (jako insolvenčního správce dlužníka), zjevně nesplňuje požadavek (plynoucí z výše označené judikatury Nejvyššího soudu), aby žalovaná (jako strana zatížená břemenem tvrzení a důkazním břemenem) přednesla alespoň „opěrné body“ skutkového stavu a zvýšila tak pravděpodobnost svých skutkových tvrzení.

V daných souvislostech neobstojí ani obecné konstatování odvolacího soudu, podle něhož v insolvenčním řízení nelze „striktně vycházet“ ani z čl. I. § 17 směnečného zákona, když „mohou existovat“ skutečnosti zakládající důvodné pochybnosti o opravdovém účelu indosace směnky (a výkonem práva je zastíráno jeho zneužití). Takový názor zjevně odporuje (shora zmíněné) ustálené judikatuře Nejvyššího soudu, ze které jednoznačně plyne, že při popření pravosti pohledávky jiného věřitele (příhlašovatele pohledávky) má popírající věřitel (stejně jako popírající insolvenční správce) k dispozici všechny (ale též „jen“) hmotněprávní námitky, jež by ke zpochybnění existence popírané pohledávky mohl vůči svému věřiteli uplatnit dlužník. Jinými slovy, nemá-li dlužník podle ustanovení čl. I. § 17 směnečného zákona vůči nabyvateli směnky k dispozici kauzální námitky, nemůže s takovou obranou ve sporu o pravost pohledávky ze směnky uspět ani popírající insolvenční správce dlužníka (viz též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2018, sen. zn. 29 ICdo 129/2018).

Jakkoli nelze vyloučit, že (původní) majitel směnky a její nabyvatel mohou převodem směnky (rubopisem) vskutku sledovat nepoctivý záměr, respektive zmíněný institut (zjevně) zneužít, v poměrech projednávané věci odvolací soud neuvedl žádnou skutečnost, která by nasvědčovala takovému jednání remitenta a žalobce.

Konečně odvolací soud zcela pominul, že žalobce nebyl (původním) věřitelem ze směnek; stal se jejich vlastníkem (dle skutkových zjištění soudů nižších stupňů) až na základě blankoindosamentů učiněných remitentem. Současně přehlédl, že žalobce v přihlášce pohledávek (minimálně u části směnek) výslovně uvedl, že jde o směnky platební (nikoli zajišťovací).

Jelikož dovolatelem zpochybněné právní posouzení věci odvolacím soudem není správné, Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)